

**[Aksel Møller.]**

den store og vanskelige opgave at, om jeg så må sige, komme om ved den højtærede handelsminister og få lejlighed til at mobilisere så mange kræfter som muligt for at få den socialdemokratiske mindretalsregering til efterhånden — og det er jo indtil nu gået meget godt — at acceptere, hvad et flertal i dette høje ting vil.

Men det er ikke længere et spørgsmål om selve lovtæksten. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen sagde på samme spalte ved første behandling:

„På den anden side ved vi, at det vil være næsten umuligt at sikre den politik, vi ønsker ført til fjernelse af restriktionerne, ved formuleringer i paragraffer i en lov. Det er et spørgsmål om administration.“

Ja, deri er jeg ganske enig med det ærede medlem. Det er et spørgsmål om administration. Det er et spørgsmål om, hvorvidt dette høje ting mener, at det ved at ned sætte et 15 mands udvalg, der skal beskæftige sig med spørgsmålet om forlængelse af vareforsyningsloven, har sikret sig mulighed for at spejde fra den højtærede ministers taburet indtil syvende led og længere ud i administrationen for at følge alle gerninger og beslutninger og andre måder at beskæftige sig med de danske borgers ønsker på.

Jeg synes ikke, rigsdagen har store resultater at opvise i sine bestræbelser for at tilpasse administrationsapparatet til den lovtækt og den formålsparagraf — for specielt at pege på den —, som nu udgør vareforsyningsloven. Både i foråret, da vi sad og beskæftigede os med denne lovsag, og nu er der stillet utallige spørgsmål i udvalget og givet lige så mange besvarelser, men spørgsmålene ligger spredt over hele feltet af det vældige problem, vi beskæftiger os med, og derfor er det min opfattelse, at det ikke er muligt for rigsdagen, på det nu engang givne grundlag, at nå til yderligere værdifulde resultater med hensyn til de foranstaltninger, ministeren har sat i kraft ifølge bemyndigelsesloven, før vi, om jeg så må sige, har allieret os med det danske erhvervsliv. Det er det, vi har villet med det kommissionsforslag som det ærede medlem hr. Axel Kristensen altså ikke var så forfærdelig begejstret for.

Det ærede medlem sagde, at vi havde haft hastværk, der havde været for få dage til arbejdet. Jeg gør opmærksom på, at for det konservative folkeparti, som nu altså har den opfattelse, at der, ved at man fik erhvervslivet til at beskæftige sig ved samme

forhandlingsbord med hele dette problem, kunne tilføres diskussionen om disse sager i forbindelse med den fremtidige afgørelse af dem nye og værdifulde momenter, var det nødvendigt at få vareforsyningsloven hurtigt færdig. Det var nødvendigt ud fra den betragtning, at kommissionen, hvis man ønskede, at den allerede skulle kunne beskæftige sig med prisloven og få indflydelse på den diskussion, vi skal føre om den i dette høje ting i marts måned, måtte ned sættes nu. Hele forklaringen på, at vi syntes, man måtte handle nu, er ønsket om, at det ikke skulle ligge til en eller anden gang hen på slutningen af vinteren — og vi opnåede altså regeringens tilslutning hertil.

Motivet for vort ønske om kommissionen er altså, at det ikke, hverken i fjor eller i år, har tenderet mod en mulighed for rigsdagen til at danne sig et sådant overblik over administrationen af denne lovgivning, at vi kunne komme yderligere fremad med hensyn til afviklingen af restriktionerne. Vi mente derfor, at sagen trængte til en helt ny belysning — en belysning, som ikke hentede sine kilowatt fra den politiske agitation, hvorfra vi har hentet dem indtil dette øjeblik, men hentede dem fra de sagkyndige, der er i dette restriktionsapparats spændetrøje.

Der er jo enighed om — uanset hvordan man stemmer eller ikke stemmer —, at en lov er nødvendig, og om, at vi stadigvæk må have en lov for at kunne holde orden i valutaforholdene, for at kunne sikre forsyningen med nødvendige varer og for at kunne fordele de varer, der er knaphed på, retfærdigt og ligeligt. Det vil formentlig intet ansvarsbevidst parti benægte. Men når vi — enten vi så altså demonstrerer ved ikke at stemme eller ved at stemme imod loven — erkender, at den er en nødvendighed et stykke tid endnu, så lad os dog benytte den tid, vi alligevel ved vil gå hen, til at få friske impulser frem og få et arbejde sat igang, idet vi beder erhvervslivet om at rådgive Danmarks regering og rigsdag med hensyn til, hvordan en fremtidig lovgivning på disse områder skal være.

Det var det, vort forslag til beslutning, som vi stillede den 6. oktober, tog sigte på. Det kunne ikke komme bag på noget parti her på rigsdagen, efter at dette forslag var stillet så tidligt som den 6. oktober, hvad det var, det konservative folkeparti ville i denne sag. Forslaget krævede nedsættelse af en erhvervskommission, og det krævede, at der gennemførtes en række øjeblikkelige lettelser. Det ville være forkert af mig at påstå, at vi har fået alle vore ønsker opfyldt; vi